

Arrest

nr. 93 266 van 11 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 juli 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 augustus 2012 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die *loco* advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat F. VANDEN DAELE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker biedt zich op 5 december 2011, in het bezit van een geldig Nigeriaans paspoort en een geldige Poolse verblijfskaart, aan bij de administratieve diensten van de stad Gent. Hij wordt in het bezit gesteld van een aankomstverklaring, waarbij zijn verblijf wordt toegelaten tot 5 januari 2012.

1.2. Verzoeker dient op 14 november 2011 een aanvraag in om in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk als student te worden gemachtigd.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 23 april 2012 de beslissing tot verwerping van de aanvraag om machtiging tot verblijf en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden op 15 mei 2012 aan verzoeker ter kennis gebracht.

1.4. Op 19 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, [E. W.], Attaché, wordt aan

de genaamde [A. A. K.], geboren te [...], op [...] die de Nigeriaanse nationaliteit heeft, het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

[...]

Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land te dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum in zijn paspoort.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 15/05/2012.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden :

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum in zijn paspoort.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 15/05/2012.

Betrokkene verblijf op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum in zijn paspoort. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Bovendien werd aan betrokkene reeds een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Betrokkene diende op 14/11/2011 een aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 (student). Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 23/04/2012 en deze beslissing werd hem betekend op 15/05/2012 met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Vandaag werd betrokkene aangetroffen in illegaal verblijf. Betrokkene weigert dus manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden; Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Nigeria.

In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 jaar omdat:

[...]

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Er werd dus niet aan de terugkeerverplichting voldaan."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze beslissing bevat verschillende onderdelen maar betreft één beslissing, die weliswaar verschillende componenten heeft maar die in rechte één en ondeelbaar is (cfr. RvS 28 juni 2010, nr. 205.924).

Wanneer een middel gericht tegen een onderdeel van de bestreden beslissing (ernstig) gegrond is, moet (de tenuitvoerlegging van) de bestreden beslissing in haar geheel vernietigd (geschorst) worden, gelet op een goede rechtsbedeling.

2.2. Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

2.3. Wat het bevel om het grondgebied te verlaten en de terugleiding naar de grens betreft, deelt verweerder ter terechtzitting mee dat verzoeker op 19 november 2012 werd gerepatrieerd naar zijn land van herkomst. Hij legt hiertoe een stuk ter bevestiging neer. Bijgevolg dringt de vaststelling zich op dat de bestreden beslissing in zoverre deze een bevel om het grondgebied te verlaten en een terugleiding naar de grens tot voorwerp heeft volledige uitvoering heeft gekregen. Gevraagd naar het actueel belang dat verzoeker nog heeft bij het beroep in zoverre dit is gericht tegen deze componenten van de bestreden beslissing, brengt de raadsman van verzoeker ter terechtzitting geen concrete argumenten naar voor om zijn actueel belang te staven. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwees naar het

gegeven dat hij nog een beroep hangende heeft bij de Raad tegen de beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf als student werd verworpen en hij in de onmogelijkheid wordt gebracht zijn studieprogramma te voltooien, merkt de Raad verder op dat voormeld beroep niet van rechtswege schorsend is op grond van artikel 39/79, § 1, tweede lid, 9° van de Vreemdelingenwet – nu de aanvraag om machtiging tot verblijf was gesteund op artikel 9 / 9bis van de Vreemdelingenwet en niet op artikel 58 van de Vreemdelingenwet, bepaling die niet van toepassing is op verzoeker – en dat niets hem verhindert terug te keren naar België indien hij alsnog wordt gemachtigd tot een verblijf met het oog op het volgen van studies aan een private onderwijsinstelling. Wel stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift de schending aanvoert van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), dat als hogere rechtsnorm boven de toepassing van de Vreemdelingenwet staat. Een onderzoek van deze verdragsbepaling dringt zich bijgevolg niettemin op.

2.4. Verweerder werpt in de nota met opmerkingen drie excepties van niet-ontvankelijkheid van het beroep op. Deze zijn allen gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten geïncorporeerd in de bestreden beslissing. De opgeworpen excepties van niet-ontvankelijkheid doen evenwel geen afbreuk aan de hogere rechtsnorm van artikel 8 van het EVRM die dient te worden onderzocht en zijn verder, gelet op de repatriëring van verzoeker, voor het overige niet meer dienend.

2.5. Verzoeker behoudt verder zijn belang in zoverre de bestreden beslissing een inreisverbod oplegt van drie jaar.

Het aangevoerde middel is in de aangegeven mate ontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre het ontvankelijk is

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 2, 7 en 39/79, § 1, 9° van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Hij licht het middel als volgt toe:

“1. Artikel 2 van de Vreemdelingenwet stelt:

[...]

2. Artikel 39/79, §1, 9° Vreemdelingenwet stelt:

[...]

3. Het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden omschreven als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de (vormelijke) voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (procedurele of formele zorgvuldigheid) en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad (materiële zorgvuldigheid).

4. Het materieel motiveringsbeginsel vereist dat elke administratieve beslissing steunt op feitelijke en juridische overwegingen die juist zijn en vast staan. Het komt er op neer dat de verzoekende partij - en de Raad - doorheen de motivering in staat zijn om de gegrondheid van de beslissing waar te nemen.

5. De formele motiveringsplicht houdt overeenkomstig de Wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen in dat de bestuurshandeling waarin de beslissing is opgenomen, de juridische en feitelijke overwegingen moeten worden vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat die motivering uitdrukkelijk en afdoende moet zijn. De formele motiveringsplicht impliceert bijgevolg een schriftelijke weergave. De formele motiveringsplicht moet de betrokkene toelaten de concrete redenen te achterhalen die het bestuur tot de beslissing hebben gebracht. Het begrip “afdoende motivering” verwijst onder meer naar de vereiste dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het voorgaande houdt in dat uit de formele motivering een genoegzame afweging moet blijken van alle gegevens en relevante belangen

die door de te nemen beslissing zullen worden geraakt. Een afdoende motivering dient bijgevolg evenzeer pertinent te zijn in de zin dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en draagkrachtig dient te zijn, namelijk dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De formele motiveringsplicht is aldus de veruitwendiging van de materiële motivering. Een gebrek in de materiële motivering heeft evenzeer de onwettigheid van de formele motivering voor gevolg.

De formele motiveringsplicht heeft tot doel de verzoeker een zodanig inzicht te geven in de motieven van de beslissing dat hij in staat is terdege te oordelen of het zin heeft zich tegen de beslissing op dat stuk van haar motieven te verweren met de middelen die het recht hem ter beschikking stelt.

De motiveringsplicht moet stringenter worden opgevat wanneer de beslissing zwaarwichtige gevolgen heeft voor degenen die er het voorwerp van uitmaken.

Het evenredigheidsbeginsel is door de Wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen immers doorgetrokken naar de motivering van overheidsbeslissingen, wat betekent dat de motivering strenger wordt opgevat naarmate de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover het bestuur beschikt groter is en de motivering in verhouding moet staan tot het belang van de beslissing.

6. De bestreden beslissing stelt dat de verzoekende partij niet in het bezit zou zijn van een geldig visum en dat krachtens artikel 7 van de Vreemdelingenwet een beslissing tot verwijdering voor een onderdaan van een derde land kan worden genomen wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

De bestreden beslissing stelt foutief dat de verzoekende partij eveneens in het bezit diende te zijn van een geldig visum in zijn paspoort. Artikel 2 van de Vreemdelingenwet stelt duidelijk dat men ofwel een geldig paspoort moet hebben ofwel van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of een visumverklaring.

In casu heeft de verzoekende partij de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, namelijk een Pools paspoort (vertaling van dit paspoort werd aangehecht). Dit paspoort is nog steeds geldig en volstaat om aan de vereisten van artikel 2 van de Vreemdelingenwet te voldoen. De verzoeker heeft een legaal verblijf in Polen.

Ten onrechte wordt in de bestreden beslissing dus gesteld dat de verzoekende partij ook een geldig visum bij zijn paspoort diende te bezitten.

Op deze wijze schendt de bestreden beslissing de artikelen 2 en 7 van de Vreemdelingenwet, alsook de materiële motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel aangezien de bestreden beslissing stemt op feitelijke en juridische overwegingen die foutief zijn en zeker niet vast staan.

7. De bestreden beslissing stelt vervolgens dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 15 mei 2012.

Tegen de beslissing van 15 mei 2012 werd een beroep ingesteld bij uw Raad. Dit beroep werkt, conform artikel 39/79, §1, 9° Vreemdelingenwet schorsend ten aanzien van de aangevochten beslissing van 15 mei 2012, genomen in uitvoering van de beslissing van 23 april 2012.

Bijgevolg kan het bevel om het grondgebied te verlaten van 15 mei 2012 niet worden uitgevoerd en wordt in de bestreden beslissing foutief gesteld dat betrokkene geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij kan immers niet worden verweten "geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten" wanneer er nog geen uitspraak is gedaan over het op 14 juni 2012 ingediende schorsende annulatieberoep.

Bovendien wenst de verzoekende partij bij zijn zwangere vriendin te blijven waarvoor hij de nodige zorgen dient aan te brengen. Een terugkeer naar Nigeria zou aldus een schending uitmaken van artikel 8 EVRM daar zijn recht op een familie- en gezinsleven wordt geschonden omdat hij zijn vriendin in een

zwangere toestand dient achter te laten en zij onmogelijk in haar toestand haar vriend naar Nigeria kan volgen.

8. De bestreden beslissing ontbeert elke materiële grondslag vermits ze grotendeels steun tracht te zoeken in feiten die totaal niet stroken met de werkelijkheid, subjectief en onjuist zijn, en strijdig zijn met de stukken van het dossier, en ook intern tegenstrijdig zijn.

9. De bestreden beslissing ontbeert evenzeer elke objectieve en materiële grondslag wanneer ze wordt verantwoord op grond van de volgende overweging:

“Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 15/05/2012.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum in zijn paspoort. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Bovendien werd aan betrokkene reeds een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Betrokkene diende op 14/11/2011 een aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 (student). Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 23/04/2012 en deze beslissing werd hem betekend op 15/05/2012 met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Vandaag werd betrokkene aangetroffen in illegaal verblijf. Betrokkene weigert dus manifest om oP eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.” [...]

10. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat zij een hypothetische toestand als uitgangspunt neemt, namelijk het feit dat het weinig waarschijnlijk zou zijn dat de verzoekende partij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit kan bezwaarlijk als grondslag dienen om de bestreden beslissing op een afdoende wijze te motiveren.

Daarnaast dient te worden gewezen op het feit dat de verzoekende partij geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten aangezien hij tegen het bevel van 15 mei 2012 een annulatieberoep heeft ingesteld bij uw Raad. Dit annulatieberoep werkt schorsend en bijgevolg kan niet gesteld worden dat de verzoekende partij manifest zou weigeren om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, daar hij het arrest van uw Raad in de annulatieprocedure afwacht.

[...]”

3.2.1. Wat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, waarvan de juridische draagwijdte correct wordt weergegeven door verzoeker, stelt de Raad vast dat de motieven op grond waarvan een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Verzoeker betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing intern tegenstrijdig is, doch blijft in gebreke deze stelling op concrete wijze toe te lichten. De Raad besluit dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

3.2.2. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2, 7 en 39/79, § 1, tweede lid, 9° van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, is het middel van verzoeker verder niet gericht op het inreisverbod. Een schending hiervan kan *in casu* dan ook niet worden weerhouden.

3.2.3. Artikel 8 van het EVRM – dat verzoeker eveneens geschonden acht – bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip '*familie- en gezinsleven*' noch het begrip '*privéleven*'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip '*privéleven*' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de

staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De vaststelling dringt zich allereerst op dat verzoeker bij zijn verzoekschrift geen enkel bewijs voegt van het gegeven dat hij in België een zwangere vriendin had. Zoals verweerder correct stelt, maakte hij ten aanzien van het bestuur ook nooit melding van het feit dat hij een relatie zou hebben in België of van het gegeven dat hij een zwangere vriendin in België heeft.

Zelfs indien alsnog dient te worden aangenomen dat verzoeker in België een zwangere vriendin en aldus een gezinsleven had, dient rekening te worden gehouden met het gegeven dat verzoeker in wezen vraagt om een eerste toelating tot verblijf en dat verzoekers beweerdte vriendin niet wettig verblijft in België en tevens bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Er blijkt op geen enkele wijze dat er sprake is van hinderpalen om het beweerdte gezinsleven in het land van herkomst van verzoeker of diens beweerdte vriendin of elders uit te bouwen, eventueel na de geboorte van het kind. Over het (vermoede) tijdstip hiervan zijn geen gegevens bekend, zodat evenmin kan worden vastgesteld dat verzoekers vriendin in de onmogelijkheid is te reizen. Er blijkt niet dat verweerder verzoeker niet kon uitwijzen of dat er op hem enige positieve verplichting rustte om verzoeker toe te laten te verblijven in het Rijk gelet op een gezinsleven opgebouwd door twee illegaal in het Rijk verblijvende vreemdelingen. Zoals reeds aangegeven, houdt artikel 8 van het EVRM niet in dat vreemdelingen vrij de plaats kunnen kiezen waar zij hun gezinsleven wensen uit te bouwen. Ook het opgelegde inreisverbod van twee jaar voor verzoeker kan bijgevolg niet als disproportioneel worden beschouwd in het licht van het beweerdte gezinsleven dat verzoeker in België stelt te hebben opgebouwd.

Enige schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

3.2.5. Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). Verzoeker toont met zijn uiteenzetting een dergelijke kennelijke wanverhouding niet aan. Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend en twaalf door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS